

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ସେବା ସମାଚାର ଶୁଣିବାରେ ଏବଂ ପଢ଼ିବାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ସଉକ ରହିବା ଦରକାର କାହିଁକି ନା ଏହା ଦ୍ଵାରା ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ବଢ଼ିଥାଏ, ସେବା କରିବାର ସଂକଳ୍ପ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଂଗମଯୁଗରେ ବାବା ତୁମକୁ ସୁଖ ଦେଉନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ବାବାଜୀଙ୍କର ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି, ଯଦି ଜଣକୁ ସୁଖ ଦେବେ, ଜଣକୁ ଦେବେ ନାହିଁ ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଲୌକିକ ପିତାତ୍ଵଠାରୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମାନ ଅଧିକାର ମିଳିଥାଏ, ବେହଦର ପିତା କାହାକୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ବାଣ୍ଟ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସୁଖ ପାଇବାର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ସେହି ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଥାନ୍ତି, ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥାନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିଥାଏ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ କାରଣ ସବୁକିଛି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ହିଁ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହି ମୁରଲୀ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାଖକୁ ପଠା ଯାଉଛି ଏବଂ ଯିଏ ମୁରଲୀ ପଢ଼ି ସେବା କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ସମାଚାର ମାସିକ ପତ୍ରିକାରେ ଛପାଯାଉଛି । ତେବେ ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ପତ୍ରିକା ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ସେବାର ସମାଚାର ଜଣାପଡ଼ିଯିବ । ଅମୁକ ଅମୁକ ସ୍ଥାନରେ ଏଭଳି ସେବା ହେଉଛି । ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ପଢ଼ିବେ ନାହିଁ, ସେମାନେ କିଛି ବି ସମାଚାର ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେବାର ସମାଚାର ଶୁଣି କେତେକଙ୍କର ମନରେ ଆସୁଛି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ସେବା କରିବି । ପତ୍ରିକାରୁ ଜଣା ପଡ଼ିଯାଏ ଆମର ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନେ କେତେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେତେ ସେବା କରିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପୁରାପୁତି ହେବ । ତେଣୁ ପତ୍ରିକା ମଧ୍ୟ ସେବା କରିବାର ଉତ୍ସାହ ଦେଉଛି । ଏହି ପତ୍ରିକା କିଛି ଫାଲ୍‌ତୁରେ ତିଆରି ହେଉନାହିଁ । ଫାଲ୍‌ତୁ ବୋଲି ସେହିମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଏହାକୁ ପଢ଼ୁନାହାନ୍ତି । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ପଢ଼ି ଜାଣିନାହିଁ, ଆମେ ଯେପରି ରାମାୟଣ, ଭାଗବତ, ଗୀତା ଆଦି ଶୁଣିବାକୁ ଯାଉଛୁ, ସେହିପରି ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବା ଉଚିତ୍ । ନଚେତ୍ ସେବାର ଉମଙ୍ଗ ବଢ଼ିବ ନାହିଁ । ଅମୁକ ସ୍ଥାନରେ ଏହି ସେବା ହେଉଛି । ଯଦି ସଉକ ରହିବ ତେବେ ଅନ୍ୟ କାହା ଦ୍ଵାରା ପଢ଼ାଇ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିପାରିବେ । ଏଭଳି ବହୁତ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଥିବ ଯେଉଁଠି ମାସିକ ପତ୍ରିକା ପଢ଼ୁନାହିଁ । ବହୁତ ଏମିତି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ସେବାର ଚିହ୍ନ ବରଣ ନାହିଁ । ତେବେ ସେମାନେ ପଦ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ପାଇବେ । ଏହା ତ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ଏଥିରେ ଯିଏ ଯେତେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି, ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପୁରାପୁତି କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ପାଠପଢ଼ାରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବେ ନାହିଁ ତେବେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବେ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନର ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ତେଣୁ ଯେତେ ପାଠ ପଢ଼ିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇବ ସେତେ ନିଜର ଲାଭ ହେବ । ବହୁତ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପତ୍ରିକା ପଢ଼ିବାର ବିଚାର ମଧ୍ୟ ଆସୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଦାସ ଦାସୀର ପଦ ପାଇବେ । ସତ୍ସମୁଗରେ ଏହି ଭାବନା ରହିବ ନାହିଁ ଯେ ଇଏ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିନଥିଲା ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ଏହି ପଦ ମିଳିଲା । ନା । କର୍ମ ବିକର୍ମର କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ହିଁ ବୁଝିରେ ରହୁଛି ।

କଲ୍‌ପର ସତ୍ସମୁଗରେ ହିଁ ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ସେମାନେ ଯେପରି ପଥର ବୁଝି । ତୁମେ ଜାଣିଛ — ଆମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିବାଲା ଥିଲୁ, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ କମ୍ ବେଶୀ ମାତ୍ରା ରହିଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ଏବେ ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗ, ଏଠାରେ ଅନେକ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଯିଏ ବୁଝିବାନ୍ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ ଯେ, ଏମାନେ ତ ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଆମେ କେତେ ଦୁଃଖରେ ଥିଲେ, ଅନେକ ପରକାର ଦୁଃଖ ଭିତରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥିଲୁ । ଏବେ ପୁଣି ଅପାର ସୁଖକୁ ଯାଉଛେ । ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ — ଏହା ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ । ଏକଥା ନିଜେ ଜାଣିଛ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଇଏତ କିଛି ଜାଣିନାହିଁ । ଜାଣିଛ ବୋଲି ସେତେବେଳେ କହିବେ ଯେତେବେଳେ ସେବା କରିବ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମାଚାର ମାସିକ ପତ୍ରିକାରେ ଛାପିବ । ଦିନକୁ ଦିନ ବାବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ ପଏଣ୍ଟ ଶୁଣାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି କଳିଯୁଗ ଏବେ ଛୋଟ ପିଲା ଆରମ୍ଭ ମାତ୍ର । ଯଦି ସେମାନେ ସତ୍ସମୁଗକୁ ବୁଝିଯିବେ ତେବେ ସତ୍ସମୁଗ ଏବଂ କଳିଯୁଗର ତୁଳନା କରିପାରିବେ । କଳିଯୁଗରେ ତ ଅପାର ଦୁଃଖ ରହିଛି ଏବଂ ସତ୍ସମୁଗରେ ଅପାର ସୁଖ ରହିଛି । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ, ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ଅପାର ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହାକି ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ବରଣନ କରୁଛୁ । ଅନ୍ୟ କେହି ଏଭଳି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ନୂଆ କଥା ଶୁଣାଉଛ ଆଉ କେହି ଏଭଳି ପଚାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ତୁମେ ସାମ୍ରାଜବାସୀ ନା ନରକବାସୀ ? ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଏତେ ପଏଣ୍ଟ ମନେ ରଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ବୁଝାଇବା ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସି ଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶୁଣୁଛି ଅଥବା ଧାରଣ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଭଲ ଭଲ ମହାରଥୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏକଥା ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି କହୁଛନ୍ତି — ଏମିତି ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ହେଉଛି । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ । ଏମିତି ନୁହେଁ କି ଆତ୍ମା ମନେ କରି ପରସ୍ପର ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛନ୍ତି । ନା, ବାବା ଆତ୍ମା

ଭାବି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାକି ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଯିଏକି, ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ — କଳିଯୁଗରେ ଅପାର ଦୁଃଖ ରହିଛି ଏବଂ ସତ୍ସମୁଗରେ ଅପାର ସୁଖ ରହିଛି । ଏବେ ସତ୍ସମୁଗ ଚାଲିଛି । ବାବା ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି, ଏମିତି ନୁହେଁ ବାବା ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ସିଏ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ରାବଣ ମଧୁସ ଦୁଃଖ ଦେଉନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖର ଓଲଟା ରାସ୍ତା ବତାଉଛି । ବାବା ନା ଦୁଃଖ ନା ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି, ସିଏ ତ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେହି ଅନୁସାରେ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ତାଙ୍କୁ ସେତେ ସୁଖ ମିଳିବ । ସିଏ ସୁଖ ଦେଉନାହାନ୍ତି ବରଂ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ବାବା ତ କେବଳ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି, ରାବଣ ଦ୍ଵାରା ଦୁଃଖର ରାସ୍ତା ମିଳୁଛି । ଯଦି ବାବା ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାଠିକାର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବା ଉଚିତ୍ । ଯେମିତି ଲୌକିକ ପିତା ସମ୍ପତ୍ତିର ଭାଗ କରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ଯିଏ ଯେତିକି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ, ସମ୍ପତ୍ତି ସେହି ଅନୁସାରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ବାବା ତ ରାସ୍ତା ବହୁତ ସହଜ ବତାଉଛନ୍ତି - ଏଭଳି ଏଭଳି କରିବା ଦ୍ଵାରା ଏତେ ଉଚିତ୍ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି ସେଥିପାଇଁ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଇଏ ଭଲେ ଉଚିତ୍ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁ, ମୁଁ ବସି ରହିବି । ନା, ପ୍ରଥମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିର୍ଗତ କରିବାକୁ ହେବ । କେହି ତ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ଆଉ କେହି କମ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସମସ୍ତ ଆଧାର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ବାବା ତ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯିଏ ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତାଙ୍କର ସେତେ ବିକର୍କ ବିନାଶ ହେବ । ଡ୍ରାମା ଉପରେ ଛାଡ଼ି ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏସବୁ ତ ବୁଝିବାର କଥା ନା ।

ବିଶ୍ଵର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ତେଣୁ ଯିଏ ଯେଭଳି ଅଭିନୟ କରି ଆସିଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିର୍ଗତ ସେହିଭଳି ଅଭିନୟ କରିବେ । ସବୁ ଧରଣ ମଧୁସ ପୁଣି ନିଜ ସମୟରେ ଆସିବେ । ଧରିନିଅ ଖଣିଷ୍ଟିୟାନ ଏବେ ୧୦୦ କୋଟି ଅଛନ୍ତି ତେବେ କଲ୍ପ ପରେ ମଧୁସ ଏତିକି ସଂଖ୍ୟକ ହିଁ ପାର୍ଟ ବଜାଇବେ । ନା ଆତ୍ମା କେବେ ବିନାଶ ହେଉଛି ନା ତା'ର ପାର୍ଟ କେବେ ବିନାଶ ହେଉଛି । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ଯିଏ ନିଜେ ବୁଝୁଛି ସିଏ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଗତ ବୁଝାଉଥିବେ । ଏଭଳି ଧନ ଯାହାକି ଯେତେ ଦେଲେ ମଧୁସ ସରିବ ନାହିଁ । ନିଜେ ଧାରଣା କରିଚାଲିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧୁସ ସାହୁକାର କରିବା ପାଇଁ ସେବା କରିବେ କିନ୍ତୁ ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିବ ତେବେ ନିଜକୁ ନିରୁପାୟ ମନେ କରିବେ । ତେବେ ବାବା କହିବେ — ତୁମେ ଯଦି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇପାରିବ ନାହିଁ ତେବେ ତୁମର ଭାଗ୍ୟରେ ବହୁତ କମ୍ ପଦ ରହିଛି । ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ କ'ଣ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ପାଠଶାଳା । ପରତ୍ଵେକ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ବିଷୟ ବସନ୍ତ ନିଦସା ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର ପଢ଼ାଇବା ଉପାୟ ବାବା ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ, ଆଉ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ କେତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହୁ ନାହିଁ । ଯେତେ ସମୟ ପାଖେଇ ଆସୁଥିବ ସେତେ ଚତୁର ହୋଇ ଚାଲିବେ । ତେଣୁ ମସ୍ତୁନିୟମ୍, କଲେଜ୍ ଆଦି ମଧୁସ ଖୋଲାଯାଉଛି । ତୁମର ନାମ ତ ସବୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏବଂ ଏହାର ନାମ ମଧୁସ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଶ୍ଵାଳୟ । ଦିନ ଆସିବ ସରକାର ମଧୁସ ଦେଖିବ । ତୁମେ କୁହ -- ଆପଣଙ୍କର ହେଉଛି ଲୌକିକ ବିଶ୍ଵାଳୟ, ଏହା ହେଉଛି ରୁହାଣୀ । ଏଠାରେ ଆତ୍ମା ପାଠ ପଢ଼ୁଛି । ସାରା ୮୪ ଜନମର ଚକ୍ରରେ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସିନେମାରେ ତୁମେ ଦେଖିଥିବ ପୂର୍ବିକା ପାଣ୍ଡବରେ ଅବିକଳ ସେହି ଡ୍ରାମା ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୁଏ । ଏହା ମଧୁସ ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଚକ୍ର ଯାହାକି ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏକଥା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ଉକ୍ତିରେ ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ଶାସ୍ତ୍ରରକୁ ହିଁ ଠିକ୍ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମ ପାଖରେ ତ କିଛି ଶାସ୍ତ୍ରର ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାବା ବସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ସିଏ କ'ଣ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ିଛନ୍ତି କି ? ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗୀତା ପଢ଼ି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ମା ପେଟରୁ ତ ଗୀତା କଣ୍ଠସ୍ଥ କରି କେହି ଜନ୍ମ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ବେହଦର ବାବା ହିଁ ପଢ଼ାଇବାର ପାର୍ଟ ବଜାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ଦୁନିଆକୁ ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧୁସ କରୁଛନ୍ତି — ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ ଏହିଭଳି ମହିମା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କ'ଣ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ? ନା । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଆଗ୍ନିରାଶିର କଥା । ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛୁ । ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ଯେ ଏହି ହିସାବରେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ପୂଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଆମେ ଅନେକ ଥର ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ, ପୁଣି ମଧୁସ ହେବୁ । ଏକଥା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେତେବେଳେ ବୁଝିଯିବେ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ମାନିବେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ କଲ୍ପ କଲ୍ପ ପୂଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ ହେଉଛୁ । ତେବେ ଏକଥା ଯିଏ ବୁଝୁଛନ୍ତି ସିଏ ନିର୍ଗତ ବୁଦ୍ଧି ମଧୁସ ହେଇଯାଇଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବା ବିନା ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ସବୁକିଛି ପରତ୍ଵେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ସ୍ଵଳ୍ପରେ ମଧୁସ କେହି କେହି ବିଦ୍ଵାର୍ଥୀ ବୃତ୍ତି ପାଆନ୍ତି ତ କେହି କେହି ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ପୁଣି ନୂଆରୁ ପାଠ ପଢ଼ନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ତଳକୁ ଖସିଯିବ ତେବେ କରିଥିବା ରୋଜଗାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆଉ ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ ଭିତରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଚାଲିବ ।

ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ, ଏହି ଜନମରେ ଯିଏ ଯାହା ପାପ କରିଛନ୍ତି ତାହା ତ ନିଜକୁ ଜଣାଅଛି । ବାକି ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ କ'ଣ କରିଛନ୍ତି ତାହା ତ ମନେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପାପ ତ ନିର୍ଗତ କରିଥିବେ । ଯେଉଁମାନେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁଣି ପାପ ଆତ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ।

ଏସବୁର ହିସାବ-କିତାବ ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଭଲ ଭାବରେ ପଢୁନାହାନ୍ତି । ଯଦି ନିଜେ ପଢିଆ'ନତେ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ପଢାଇଥାନ୍ତେ । କେହି କେହି ଅଳପ ବୁଦ୍ଧିବାଲା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠପଢ଼ା । ବାବାଜୀଙ୍କର ଏହି ପାଠ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସୁରକ୍ଷାବଂଶ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଏହି ଜନ୍ମରେ ହିଁ ରାଜଯୋଗର ପାଠପଢ଼ି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ - ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପଦ ମିଳିବ । ତାହା ଆଉ ବେଶୀ ଦୂର ନୁହେଁ । ଯେପରି ବସ୍ତ୍ରର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଉଛି ସେହିପରି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ତେଣୁ ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢିବେ ସିଏ ପରଥମେ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟରେ ଆସିବେ । ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପଛରେ କରମାନୁସାରେ ଆସିବେ । ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟରେ ତ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟରେ ଯେଉଁମାନେ ଦାସଦାସୀ ହେବେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଜୀଙ୍କ ହୃଦୟ ସିଂହାସନଧାରୀ ହୋଇଥିବେ । ଏଭଳି ନୁହେଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟରେ ଆସିଯିବେ । ଏବେ ରୁହାଣୀ କଲେଜ ଖୋଲି ଚାଲିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଏଠାକୁ ଆସି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ । ଯେଉଁମାନେ ପାଠପଢ଼ାରେ ବହୁତ ଆଗକୁ ଯିବେ, ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ଅଳପ ବୁଦ୍ଧିବାଲା କମ୍ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ଏମିତି ବି ହୋଇପାରେ ଅଳପ ବୁଦ୍ଧି ବାଲା ଆଗକୁ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାରେ ଲାଗିଯିବେ । କେହି କେହି ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ ପିଲା ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି । ପୁରୁଷାର୍ଥରୁ ସବୁକିଛି ଜଣା ପଡିଥାଏ । ଡରାମା ଏହିଭଳି ଚାଲୁଛି । ଆତ୍ମା ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଏଠାରେ କରମ କରୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ନୂଆ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ନୂଆ ପାର୍ତ ବଜାଇବ । କେବେ କେଉଁ ପାର୍ତ ତ କେବେ ଆଉ କେଉଁ ପାର୍ତ ବଜାଉଛି । ତେବେ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ସଂସ୍କାର ଭରି ରହିଥାଏ । ବାହାର ଲୋକଙ୍କୁ ପାଖରେ ଢ଼ଞ୍ଚନ ତ ଟିକିଏ ହେଲେ ବି ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ପଢାଇବେ ତେବେ ଯାଇ ଢ଼ଞ୍ଚନ ମିଳିପାରିବ । ଯଦି ଶିକ୍ଷକ ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ଢ଼ଞ୍ଚନ କେଉଁଠୁ ଆସିବ । ସେମାନେ ହେଲେ ଭକ୍ତ । ଭକ୍ତିରେ ଅପାର ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଯଦିଓ ମୀରାକୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥିଲା କିନ୍ତୁ କ'ଣ ସୁଖ ମିଳିଥିଲା କି ? ସିଏ କ'ଣ କେବେ ରୋଗରେ ପଡିନଥିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ହୋଇନଥାଏ ଏଠାରେ ଅପାର ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଅପାର ସୁଖ ରହିଛି । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହେଉଛନ୍ତି, ରାଜାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ରହିଛି ନା । ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ତାହା ହେଉଛି ସୁଖଧାମ । ଏହା ହେଉଛି ସମପୁରୁଷ ଦୁଃଖ ଏବଂ ସମ୍ପୁରୁଷ ସୁଖର ସଂଗମ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହେଉଛି ସମ୍ପୁରୁଷ ସୁଖ ଏବଂ କଳିଯୁଗରେ ହେଉଛି ସମ୍ପୁରୁଷ ଦୁଃଖ । ଦୁଃଖର ଯେଉଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପ ରହିଛି ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଆଗକୁ ଆହୁରି ଅନେକ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଦୁଃଖର ପାହାତ ଖସିବ ।

ସେମାନେ ତ ତୁମକୁ କହିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଅଳପ ସମୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁଲି ମିନିଟରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଅ — ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ଥିଲା ଯାହାକି ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ଦେଉଛନ୍ତି । ରାବଣଠାରୁ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଦ୍ୟପ୍ରାପ୍ତ କର ତେବେ ଜଗତଜୀତ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚନର କେବେ ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ଟିକିଏ ଯଦି ଶୁଣିଲ ତେବେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟରେ ଆସିବ । ପ୍ରଜା ତ ବହୁତ ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ କେଉଁଠି ରାଜା କେଉଁଠି ରଜ୍ଜ୍ଵ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ନିଜସ୍ଵ ଅଟେ । ଯିଏ ନିଜେ ବୁଝି ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ବିଦ୍ୟାଳୟ ବଡ଼ ଅସାଧାରଣ ଅଟେ । କାରଣ ଏଠାକୁ ଭଗବାନ ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦୈବୀଗୁଣ ଏବଂ ଆସୁରୀ ଗୁଣଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ମୁଁ ତୁମର ପିତା ଏଠାକୁ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ତେବେ ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚନ ପରମଆତ୍ମା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଗୀତାର ଢ଼ଞ୍ଚନ କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ବା ଦେବତା ଶୁଣାଉନାହାଁନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତାଙ୍କ ନମଃ କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ କୃଷ୍ଣ କ'ଣ ? ଦେବତା କୃଷ୍ଣ ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ ହେଉଛନ୍ତି — ଏକଥା କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ କେତେକ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ନିଜେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଥିବେ ତେବେ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବେ । ସେବା କରି ଯଦି ତା'ର ପ୍ରମାଣ ଦେଖାଇବ ତେବେ ଜଣାପଡିବ ଯେ ତୁମେ ସେବା କରିଛ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଲମ୍ବା ଚଉଡ଼ା ସମାଚାର ଲେଖ ନାହିଁ — ଅମୃତ ଆସିବାର ଅଛି, ଏପରି କହିଯାଇଛି....ଏସବୁ ଲେଖିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କମ୍ ଶବ୍ଦରେ ଲେଖିବା ଦରକାର । ଦେଖ ଯିଏ ବି ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ରହୁଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ ? ଯଦି ନିଜେ ବୁଝି ଅନ୍ୟର ସେବାରେ ଲାଗିଯାଉଛ ତେବେ ସେହି ସମାଚାର ଲେଖ । କେହି କେହି ଦେଖାଣିଆ ସମାଚାର ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାଜୀଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେବାର ଫଳାଫଳ ଦରକାର । ଏମିତି ତ ବାବାଜୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ତା'ଦ୍ଵାରା କ'ଣ ଫାଇଦା । ବାବା ସେମାନଙ୍କର କ'ଣ କରିବେ । ନା ତାଙ୍କର କିଛି ଲାଭ ହେଉଛି ନା ତୁମର । ତୁମ ମିଶନରେ ବୁଦ୍ଧି ତ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇ ନାହିଁ । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) କୌଣସି କଥାରେ ଅଧୀନ ହେବାର ନାହିଁ । ନିଜ ଭିତରେ ଢ଼ଞ୍ଚନକୁ ଧାରଣ କରି ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ

ଭାର୍ଗବକୁ ନାଗରତ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) କାହା ସହିତ ବି କଥାବାରତ୍ତା କରିବା ସମୟରେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ଆତ୍ମା ସହିତ କଥାବାରତ୍ତା କରିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ଟିକିଏ ବି ଦେହ-ଅଭିମାନ ନ ଆସିବ । ବାବାଜିଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ଅପାର ସୁଖ ମିଳିଛି ତା'କୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଅନାଦି ସ୍ୱାତ୍ତ୍ୱରୂପର ସମ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଏବଂ କରାଉଥିବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣୀ ହୁଅ । ନିଜର ଅନାଦି ଏବଂ ଆଦି ସ୍ୱାତ୍ତ୍ୱରୂପକୁ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଆଶ ଏବଂ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତି ସ୍ୱାତ୍ତ୍ୱରୂପର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଅ ତେବେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ରୂପୀ ବିଶେଷତାର ଅନୁଭବ କରାଇପାରିବ । ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର କାରଣ ହେଲା ଅପ୍ରାପ୍ତି । ତୁମର ସ୍ୱଲୋଗାନ ହେଲା -- ଯାହା ପାଇବାର ଥିଲା ତାହା ପାଇଗଲା । ବାବାଜିଙ୍କର ହେବା ଅର୍ଥ ବାବାଜିଙ୍କ ସମ୍ପଦତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହେବା, ଏହିଭଳି ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମାମାନେ ସଦାସର୍ବଦା ଭରପୁର ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ୱଲୋଗାନ:- ବାବାଜିଙ୍କ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ବୁଝିବା, ଇଚ୍ଛା କରିବା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ସମାନତା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***